

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **MUDr. I. T.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, **za účasti:** I) L. S., zast. Mgr. Markem Ježkem, advokátem se sídlem Jablunkovská 44, Český Těšín, II) P. M., III) A. K., IV) M. T., o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 9. 2025, č. j. 25 A 26/2024-153,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 9. 2025, č. j. 25 A 26/2024-153, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

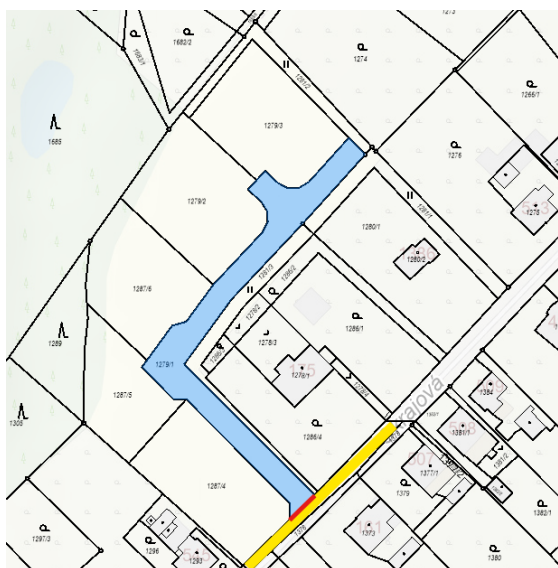
[1] Kasační stížností se žalovaný (dále též „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku, kterým Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2024, č. j. MSK 133511/2023, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[2] Žalovaný na základě odvolání žalobce rozhodl tak, že rozhodnutí Městského úřadu Orlová, odboru výstavby a životního prostředí (dále jen „stavební úřad“), ze dne 22. 6. 2023, č. j. MUOR 82818/2023, v části rozhodné pro nynější posouzení věci potvrdil.

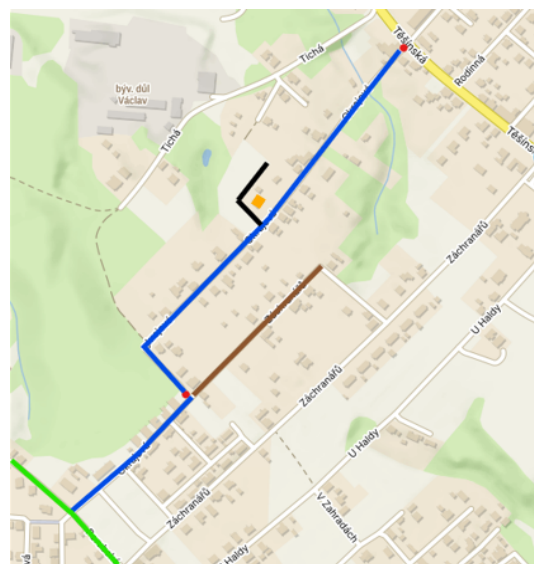
[3] Stavební úřad obdržel žádost M. C. a L. S. (dále též „stavebníci“) o vydání společného povolení záměru „Účelová komunikace veřejně přístupná na pozemku parc. č. XA v k. ú. P. O. s obratištěm“, a to na pozemcích parc. č.: XA a XB v k. ú. P. O. (dále jen „záměr“). Označeným prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad ve společném řízení stavební záměr schválil v souladu s § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územní plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů. Posuzovaný záměr měl být připojen na

stávající pozemní komunikaci na ulici O. a jeho účelem bylo zajistit příjezd a přístup k plánované výstavbě rodinných domů.

[4] Nejvyšší správní soud níže pro přehlednost připojuje grafické vyobrazení umístění záměru. Na obrázku č. 1 je světle modrou barvou vyznačen pozemek parc. č. XA, na němž má být záměr realizován. Záměr částečně zasahuje také na pozemek parc. č. XB (na obrázku vyznačen žlutě), a to zhruba v části označené níže červenou barvou. Z obrázku č. 2 jsou patrné širší souvislosti, zejména přibližná poloha záměru (vyznačen černou barvou), který navazuje na ulici O. (v celé délce vyznačená modrou barvou) a obklopuje bydliště žalobce (přibližná poloha domu vyznačená oranžovým obdélníkem). Žlutě je ulice T., zeleně je pak označena ulice P.; na tyto ulice navazuje právě ulice O. Na ulici O. se nacházejí dvě dopravní značky „Příjezd zakázán“, a to přibližně v místech označených červenými puntíky, tedy v části napojující se na ulici T. a v části navazující na ulici Z. (tato část je vyznačena hnědou barvou).

Obrázek č. 1

Obrázek č. 2

[5] Krajský soud napadeným rozsudkem rozhodoval v této věci podruhé – poté, co byl jeho původní rozsudek ze dne 9. 12. 2024, č. j. 25 A 26/2024-94, ve znění opravného usnesení ze dne 19. 12. 2024, č. j. 25 A 26/2024-101, zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2025, č. j. 5 As 12/2025-66, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

[6] Svým prvním rozsudkem krajský soud napadené rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Důvodnými shledal žalobní body týkající se záměru, resp. následné výstavby a jejího rozporu (i) s územním plánem a (ii) s ochranným pásmem lesa, a dále pak (iii) nesprávného posouzení vlivu záměru na ulici O. Krajský soud u všech třech vymezených okruhů považoval rozhodnutí stěžovatele za nepřezkoumatelné pro nedostatečné vypořádání odvolacích námitek. Stěžovatel se totiž ve svém rozhodnutí zabýval pouze nyní posuzovaným záměrem, aniž by blíže hodnotil přípustnost následné výstavby rodinných domů, jejichž obslužnosti má záměr sloužit. Otázkou kapacity a stavu ulice O. a tím, zda navýšení provozu nepovede k nepřiměřeným imisím, se také stěžovatel podle krajského soudu zabýval nedostatečně.

pokračování

[7] Proti prvnímu rozsudku krajského soudu brojil stěžovatel kasační stížností, které Nejvyšší správní soud vyhověl. Vycházel zejména z toho, že ve fázi posuzování záměru nic nenasvědčovalo tomu, že by následná zástavba rodinnými domy měla být nepřípustná, jak z pohledu územního plánování, tak v souvislosti s ochranným pásmem lesa. Územní plán tuto zástavbu připouští a aby bylo možné posoudit přípustnost realizace určitého záměru (zde právě rodinných domů), potřebují dotčené orgány znát konkrétní podobu a umístění těchto záměrů, proto nebylo možné blíže posoudit přípustnost zástavby rodinnými domy z hlediska souladu s úkoly a cíli územního plánování, ani z hlediska zásahu do ochranného pásma lesa.

[8] Pro nyní posuzovanou kasační stížnost je stěžování, že krajský soud dal žalobci zapravdu v tom, že se stěžovatel zabýval nedostatečně otázkou stavu a kapacity ulice O., na níž má záměr vyústit. Nejvyšší správní soud se s krajským soudem ani v této otázce neztotožnil a konstatoval, že se stěžovatel otázkou kapacity a navýšením provozu na ulici O. zabýval dostatečně. Ke zintenzivnění dopravy se vyjádřil již stavební úřad, nepředpokládal razantní navýšení dopravy, ale jen cca o 10 až 15 % a využívání ulice O. zejména k odjezdu do zaměstnání a zpět. Obě správní rozhodnutí vycházela z předpokladu, že vliv záměru nebude takové intenzity, která by způsobila nedostatečnost komunikace na ulici O. Ve vztahu k technickému stavu komunikace bylo důležité, že se předpokládá realizace nového asfaltového povrchu. Nejvyšší správní soud uvedl, že neshledal zvláštní okolnosti, kvůli kterým by bylo nezbytné danou otázku posuzovat podrobněji. Při svém dalším rozhodování byl krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v uvedeném zrušujícím rozsudku.

2. Rozhodnutí krajského soudu

[9] Krajský soud v dalším řízení napadené rozhodnutí stěžovatele opět zrušil, jelikož zjistil jiný skutkový stav, než ze kterého vycházel Nejvyšší správní soud, a proto měl za to, že není vázán závěrem kasačního soudu o dostatečném vypořádání námitek týkajících se neúměrného navýšení dopravy. Stěžovatel nezohlednil, že je již nyní doprava v části ulice O. regulována dopravní značkou „Průjezd zakázán“ a nesprávně argumentoval přítomností bytového domu a garáže, které se však nacházejí v jiné části ulice, kde doprava regulována není. Tímto se stěžovatel ve svém rozhodnutí nezabýval; vycházel proto z nesprávně zjištěného skutkového stavu, ze kterého následně vycházel i Nejvyšší správní soud. Stěžovatel nárůst dopravy nepoměřil se stávajícím zatížením úseku ulice O., kde je počet účastníků silničního provozu regulován. Krajský soud stěžovatele zavázal k tomu, aby se zabýval vlivem záměru na dopravní obslužnost na ulici O., a to zejména v úseku vyústění záměru, přičemž musí zohlednit skutečné místní poměry, včetně stávající regulace, a to při zohlednění délky záměru a ovlivněné délky ulice O.

3. Kasační stížnost, vyjádření žalobce a OZNR

[10] Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností, ve které zdůraznil, že Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku jednoznačně konstatoval, že se stěžovatel otázkou stavu a kapacity komunikace zabýval dostatečně. Žalobce argumentaci dopravní značkou „Průjezd zakázán“ poprvé použil až v žalobě, proto se stěžovatel omezením dopravy ve svém rozhodnutí výslovně nezabýval. Tato značka neznamená zánik obecného užívání pozemní komunikace, pouze je zamezeno užívání komunikace jako tranzitního

úseku. Jejím smyslem není zamezení nárůstu oprávněných uživatelů komunikace, ale jejího bezdůvodného užívání. Rovněž nebyly dány důvody pro dělení ulice O. na úseky, jak činí krajský soud, k příjezdu k záměru je možné využít oba směry, tj. jak z ulice T., tak z ulice P. Podle stěžovatele měl krajský soud za to, že Nejvyššímu správnímu soudu nebyla známa existence dopravní značky „Průjezd zakázán“. Ta však Nejvyššímu správnímu soudu známa byla, jelikož se o ni v rekapitulaci argumentace stran dvakrát zmiňoval. Nadto změna územního plánu, která umožnila zastavitelnost dotčených pozemků, nabyla účinnosti v době, kdy byla stanovena místní úprava provozu značkou „Průjezd zakázán“. Jestliže uvedená dopravní značka nebyla překážkou při vymezení dotčených ploch jako zastavitelných, neměla by být překážkou ani pro vydání společného povolení pro nyní posuzovaný záměr. Krajský soud se neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, proto stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku.

[11] Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se stěžovatel otázkou stavu a kapacity ulice O. nezabýval dostatečně. Značku „Průjezd zakázán“ lze umístit jen v odůvodněných případech. Je jen stěží přijatelné, že by bylo možné zakázat vjezd automobilu do ulice bez důvodu, avšak stálá přítomnost 10 automobilů by byla přípustná. Rozdělení ulice O., jak jej provedl krajský soud, je na místě; místo, kde je omezen provoz dopravní značkou, je jedním z nejvytíženějších pro lepší napojení na hlavní silnici, tj. na ulici T. V žádném z rozhodnutí není zmínka o dopravním značení „Průjezd zakázán“. Proto žalobce navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[12] Ke kasační stížnosti se vyjádřila také OZNŘ III), která polemizovala zejména s otázkou vlastnictví pozemku, na který má být záměr napojen, jakož i se schválením záměru.

[13] Pro úplnost Nejvyšší správní soud opětovně uvádí, že za osobu zúčastněnou na řízení nepovažuje stavebníka M. C., jelikož spis krajského soudu neobsahuje vyjádření jmenovaného k výzvě, zda bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Z tohoto důvodu v tomto rozhodnutí stavebníka M. C. za osobu zúčastněnou na řízení zdejší soud nepovažuje; nutno dodat, že k této otázce se krajský soud v novém rozhodnutí vůbec nevyjádřil (viz k tomu bod [18] odůvodnění předchozího zrušujícího rozsudku NSS č. j. 5 As 12/2025-66), avšak M. C. za OZNŘ nadále považoval.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo, a jedná za něj osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním potřebným pro výkon advokacie v souladu s § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“); kasační stížnost směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná – a to přesto, že již v této věci Nejvyšší správní soud rozhodoval a podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, „jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu“.

pokračování

[15] Stěžovatel nyní namítá právě nerespektování závazného právního názoru vysloveného v této věci. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda tento rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[16] Kasační stížnost je důvodná.

[17] Krajský soud v dalším řízení akceptoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený ve zrušujícím rozhodnutí u prvních dvou otázek, tj. ve vztahu k souladu záměru se schválenou územně plánovací dokumentací a ve vztahu k ochrannému pásmu lesa. Ve vztahu k otázce kapacity a stavu ulice O. měl krajský soud za to, že není vázán závěry Nejvyššího správního soudu, jelikož zjistil jiný skutkový stav, než ze kterého Nejvyšší správní soud vycházel.

[18] Krajský soud uvedl, že napadené rozhodnutí neobsahuje zmínku o omezení dopravy v ulici O. Stejně tak ověřil, že údaj o obecném užívání zmínil žalovaný až v kasační stížnosti, regulaci dopravní značkou však opomenul. Krajský soud doplnil dokazování a z internetových map zjistil přítomnost dopravních značek „Průjezd zakázán“, o kterých se napadené rozhodnutí stěžovatele nezmiňovalo. Krajský soud dospěl k závěru, že se stěžovatel otázkou navýšení dopravy v ulici O. zabýval nedostatečně. Nesprávně argumentoval přítomností bytového domu a garáží, které se však nacházejí v jiné části ulice, než kde je doprava regulována zmíněnými značkami. Vycházel tedy z nesprávně zjištěného skutkového stavu, proto krajský soud rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[19] S tímto závěrem se však Nejvyšší správní soud nemůže ztotožnit. Nejprve je namístě zdůraznit, že v souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. „[z]ruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.“ V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 4 As 3/2018-50, č. 4015/2020 Sb. NSS, je i Nejvyšší správní soud v konkrétní věci („kasačně“) vázán právním názorem obsaženým v jeho dříve v této věci vydaném rozhodnutí. Nyní se tedy tento soud může zabývat toliko tím, zda se krajský soud závazným právním názorem řídil, resp. zda skutečně zjistil jiný skutkový stav, než ze kterého vycházel Nejvyšší správní soud, a mohl se tedy od daného názoru odchýlit.

[20] Klíčové je, že žalobce v průběhu správního řízení argumentoval nevyhovujícím stavem a kapacitou ulice O. jako celkem, aniž by výslovně zmiňoval úsek omezený dopravními značkami. O dopravní značce „Průjezd zakázán“ se poprvé zmínil až v žalobě, nelze tedy stěžovateli vytýkat, že se jí výslovně nezabýval v napadeném rozhodnutí.

[21] Stejně tak v průběhu správního řízení nebyl dán důvod pro dělení ulice O. na úseky, jak činí krajský soud. Opět je potřeba zohlednit konkrétní podobu odvolacích námitek, které stěžovatel musel vypořádat a se kterými se vypořádal dostatečně. Žalobce při svém nesouhlasu se schválením záměru argumentoval kapacitou a stavem ulice O. jako celkem, nelze tedy správním orgánům vyčítat, že na námitky reagovaly ve vztahu k celé této ulici. Argumentace přítomností bytového domu a garáže byla uvedena v předchozí kasační

stížnosti pouze nad rámec jejích nosných bodů (pro dokreslení celkové situace) a nelze popřít, že se na ulici O. skutečně nacházejí, byť v jiném úseku, než který nyní krajský soud označil za rozhodný.

[22] Správní orgány, stejně jako následně správní soudy posuzují, zda konkrétní záměr splňuje požadavky právních předpisů. Při hodnocení otázky, zda ulice, na níž má záměr ústít, tomuto záměru kapacitně vyhovuje, je tedy rozhodné, jak intenzivně tuto ulici ovlivní právě tento záměr. V tomto směru stěžovatelka v kasační stížnosti zcela správně uvádí, že obyvatelé budoucích rodinných domů budou moci využívat ulici O. po celé její délce, tedy jak v části navazující na ulici T., tak v části navazující na ulici P. Byť žalobce uváděl, že provoz na ulici O. je nejintenzivnější v úseku omezeném dopravními značkami „Průjezd zakázán“ směrem na ulici T. pro lepší napojení na hlavní silnici, neznamená to nutně, že by obyvatelé nových rodinných domů museli nejvíce využívat právě daný úsek. Otázka, kterým směrem budou vozidla ze záměru nejčastěji vyjíždět, závisí na mnoha faktorech, jako je např. poloha místa výkonu zaměstnání, školy, kroužků apod. Tyto faktory nadto mohou být v čase značně proměnlivé. Nelze kategoricky tvrdit, že záměr bude nejvíce ovlivňovat ulici O. v části navazující na ulici T. (tedy v části omezené dopravními značkami). Naopak je na místě předpokládat, že záměr může tuto ulici rovnoměrně ovlivňovat v obou směrech, tedy i v části napojení na ulici P., kde již omezení dopravními značkami neplatí. Správní orgány neměly důvod ulici O. dělit na úseky, kde je vjezd omezen značkou „Průjezd zakázán“ a kde již toto omezení neplatí, právě proto, že záměr může provoz na ulici O. ovlivnit v celé její délce, a nikoliv jen v části, kterou považuje za rozhodnou krajský soud. Bylo tedy na místě hodnotit předpokládané navýšení intenzity provozu komplexně na celé této ulici.

[23] Nelze přisvědčit ani tvrzení krajského soudu, že „údaj o obecném užívání předmětné ulice „širokou“ veřejností zmínil žalovaný až v kasační stížnosti“. To je v přímém rozporu s obsahem obou správních rozhodnutí. Již v prvostupňovém správním rozhodnutí na straně 15 stavební úřad uvedl: „Jedná se tedy o pozemní komunikaci veřejně přístupnou, která je určena k obecnému užívání.“ Rovněž stěžovatel ve svém rozhodnutí na straně 9 rekapituloval, že „komunikace bude připojena na stávající místní komunikaci ul. O., která je určena k obecnému užívání „široké“ veřejnosti a u které není normově či právní legislativou omezen počet účastníků silničního provozu“. Tato skutečnost tedy nemůže představovat „jiný skutkový stav“, než ze kterého Nejvyšší správní soud vycházel při svém prvním rozhodování.

[24] Rovněž nelze údaj o užívání „širokou“ veřejností vykládat zcela striktně. Jak ostatně uvedl sám krajský soud a jak vyplývá také z právní úpravy, do úseku označeného značkou „Průjezd zakázán“ „nesmí řidič bez důvodu vjet“ (viz číslo B 32 přílohy č. 1 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů). Veřejnost tedy úsek omezený danou dopravní značkou užívat může, avšak musí k tomu mít důvod. Potřeba důvodu pro vjezd znamená, že je užívání částečně omezeno pouze odůvodněním takového vjezdu. Smyslem takovéto značky je zejména zabránit průjezdu např. za účelem zkrácení trasy apod., nikoliv zamezení zvyšování počtu oprávněných uživatelů dané komunikace. Obyvatelé případných nových staveb by tedy bezpochyby tento dopravní úsek využívat mohli.

[25] Správní orgány se navýšením intenzity dopravy ve svém rozhodnutí zabývaly a dospěly k závěru, že se nepředpokládá takové navýšení intenzity, které by neumožnilo

pokračování

plánovaný záměr povolit. V této souvislosti nelze pominout, že záměr předpokládá realizaci 5 rodinných domů, nejedná se tedy o žádnou masivní zástavbu, u které by bylo možné *prima facie* předpokládat nepřiměřené navýšení intenzity dopravy v daném místě. Naopak v obecné rovině vše nasvědčuje spíše tomu, že vliv záměru s sebou místně nepřiměřené negativní vlivy nepřinese. Rovněž je podstatné to, že se nyní posuzuje pouze záměr zařizující obslužnost budoucích staveb rodinných domů, nikoliv právě zástavba území těmito domy. Je tedy možné i to, že k povolení realizace všech 5 staveb rodinných domů nedojde a vliv záměru na vytížení ulice O. bude nižší, než správní orgány ve svých rozhodnutích předpokládaly.

[26] Nejvyšší správní soud do jisté míry rozumí nesouhlasu žalobce a OZNŘ III) se schválením záměru, neboť ti záměrem do jisté míry ovlivnění budou. Zároveň však záměr ve výsledku nebude žádnou frekventovanou křižovatkou, ale jen vjezdem, resp. výjezdem pro několik v budoucnu umístěných rodinných domů. Z vyjádření žalobce a OZNŘ III) je patrné, že jim vadí zejména napojení záměru na ulici O., při jeho vedení z druhé strany (tj. z ulice Tichá, která navazuje na ulici T., jež je souběžná s ulicí O. a lze ji vidět v horní části obrázku č. 2), by již proti záměru nejspíš takto aktivně nebrojili, jak je možné dovozovat z obsahu spisové dokumentace. Tento postoj lze charakterizovat anglickým „*not in my backyard*“ (NIMBY), což lze přeložit jako „nikoliv na mém dvorku“. Toto označení se používá při snaze člověka či skupiny zmezit výstavbě v lokalitě poblíž jejich pozemku, přičemž umístění této výstavby v jiné lokalitě by jim problém nečinilo. Byť Nejvyšší správní soud považuje tento postoj za lidsky pochopitelný, nemůže být sám důvodem pro zabránění rozvoje území, pokud je tento rozvoj v souladu s územním plánem.

[27] Podle Nejvyššího správního soudu neměly správní orgány důvod výslovně se zabývat přítomností dopravní značky. V odvolání tato značka zmíněna nebyla a její přítomnost ani nemá na tvrzení o předpokládaném akceptovatelném zvýšení intenzity dopravy přímý vliv, neboť ke zvýšení intenzity dopravy může dojít na celé ulici O., nikoliv jen v takto omezeném úseku. Nejvyšší správní soud tedy trvá na tom, že otázka kapacity ulice O. byla vyřešena dostatečně. Stěžovatel rovněž reagoval dostatečným způsobem na námitky v té podobě, v jaké byly v odvoláních vzneseny; nelze mu vytýkat, že se adresně nezabýval tvrzeními, která se poprvé objevila až v žalobě.

[28] Dokazování provedené krajským soudem proto bylo pro posouzení věci nadbytečné. Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku č. j. 5 As 12/2025-66 dospěl k závěru, že se správní orgány otázkou kapacity a stavu ulice O. zabývaly dostatečně. Krajským soudem zjištěný skutkový stav, který prokazoval umístění dopravních značek „Průjezd zakázán“, na tomto závěru ničeho nemění, jelikož jak bylo výše uvedeno, záměr bude ovlivňovat ulici O. jako celek, nikoliv jen část omezenou těmito dopravními značkami. Za této situace krajský soud nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, podle kterého byla otázka kapacity a stavu ulice O. v rozhodnutí stěžovatele řešena dostatečně.

[29] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že neprováděl dokazování listinami předloženými OZNŘ III). Tyto listiny směřovaly k prokázání tvrzení OZNŘ III) o vlastnictví pozemku, na který má záměr navazovat, které je však je pro toto řízení nerozhodné, ani nyní [přes nesouhlas OZNŘ III)] se proto Nejvyšší správní soud nebude této otázce blíže věnovat.

5. Závěr a náklady řízení

[30] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že shledal kasační stížnost důvodnou, a proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[31] V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[32] Krajský soud v novém rozhodnutí o věci rozhodně rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 9. ledna 2026

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu